

СТАН ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ТА ПОДАЛЬШІ КРОКИ ДО НЕОЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ У ПЕРШІЙ ЧВЕРТІ ХХІ СТОЛІТТЯ

Сергій Ревуцький,
кандидат економічних наук
ID ORCID: 0000-0002-9799-2768

У статті досліджується стан інноваційного розвитку в реальній економіці України, розглядаються тенденції у світовій економіці на шляху до неоекономіки, яка формується під впливом упровадження нової парадигми науково-технічного розвитку та технологічної революції. На цьому фоні пропонуються кроки інноваційного розвитку України в першій чверті ХХІ ст., які спираються не на традиційні сектори виробництва — третій та четвертий технологічні уклади, де країна перебуває в ешелоні «світових постачальників», а на подальше підвищення рівня інноваційного розвитку в напрямі переходу секторів виробництва до п'ятого-шостого технологічних укладів.

Ключові слова: кроки до неоекономіки, технологічні уклади, середньострокові пріоритети інноваційного розвитку, високі технології

Постановка проблеми. На кінець ХХ і в перші роки ХХІ інноваційна економіка України залишається орієнтованою на виробництво традиційної індустріальної продукції з низькою доданою вартістю, яка реалізується на насичених, безперспективних для подальшого розвитку ринках. Тому на сьогодні ми стаємо технологічно залежними від західних технологій минулого. Це є наслідком розвитку економіки України в цілому, яка перебуває на рівні стагнації, де домінують галузі третього та четвертого технологічних укладів. Тому особливо актуальним для економіки країни є вивчення й узагальнення реальних механізмів перетворення нових знань на продуктивні та технологічні нововведення, а також пошук певних управлінських рішень підвищення інноваційного рівня науково-технологічної діяльності та ефективності.

Аналіз досліджень і публікацій, присвячених проблемі. Питання стану та розвитку інноваційної діяльності підприємств України розглядаються та досліджуються багатьма вітчизняними вченими. Серед них, як зазначає Д. М. Куніна [1], є О. І. Амоша, В. М. Геєць, Р. В. Грінченко, В. В. Дорофійенко, В. О. Зайцева, Г. Г. Півняк, В. П. Семиноженко, В. П. Соловійов, Л. І. Федулова, О. М. Шашенко, О. І. Яшкіна та інші. Водночас попри значну теоретичну базу проблеми узагальнення механізмів перетворення нових знань на продуктивні та технологічні нововведення на новий рівень та здійснення подальших управлінських кроків у напрямі неоекономіки України ще не достатній.

Виклад основного матеріалу дослідження. Світовий інноваційний розвиток свідчить про тенденції, які склалися у світовій економіці на шляху

до нової економіки — різке зростання високих технологій у мікро- і наноелектроніці, авіації та космонавтіці, мікробіології, хімії, техноелектроніці та лазерній техніці. Провідні держави світу прискорили свій економічний розвиток на основі реалізації можливостей п'ятого-шостого технологічних укладів.

Так, наприклад, академік Е. Каболов [2] у своєму інтерв'ю зазначає, що нині світ стоїть на порозі шостого технологічного укладу. Його контури тільки починають складатися в розвинених країнах світу, у першу чергу в США, Японії та КНР, і характеризуються націленістю на розвиток і застосування наукоємних, або, як тепер кажуть, «високих технологій». У всіх на слуху нині біо- і нанотехнології, гена інженерія, мембранні і квантові технології, фотоніка, мікромеханіка, термоядерна енергетика — синтез досягнень на цих напрямках повинен сприяти створенню, наприклад, квантового комп'ютера, штучного інтелекту і загальною забезпечити вихід на принципово новий рівень у системах управління державою, суспільством, економікою. Фахівці прогнозують, що в разі збереження нинішніх темпів техніко-економічного розвитку шостий технологічний уклад почне оформлятися у 2010–2020 роках, а у фазу зрілості вступить у 2040-і роки. При цьому у 2020–2025 роках відбудеться нова науково-технічна та технологічна революція, основою якої стануть розробки, що синтезують досягнення названих вище базових напрямів. Для подібних прогнозів є підстави. У США, наприклад, частка продуктивних сил п'ятого технологічного укладу становить 60 %, четвертого — 20 %. І близько 5 % уже припадає на шостий технологічний уклад.

Тут сконцентровані зусилля для розвитку інтелектуально-інноваційного середовища, у якому здійснено не просто зміну технологічних укладів, а перехід до нової четвертої технологічної революції. Цікаво звернути увагу на «абетку четвертої промислової револю-

ції» швейцарського економіста та засновника Усесвітнього економічного форуму в Давосі Клауса Шваба [2], який характеризує новітні технології, які міцно поєднують фізичний, цифровий та біологічний світи. З'являються нові бізнес-моделі, перебудовуються системи виробництва, споживання, транспортування і постачання. Ці зміни — не більше і не менше — трансформують людство, тому треба вчитися ними керувати. Клаус Шваб створив справжню «абетку четвертої промислової революції», що надає практичні поради для підприємців і всіх, хто прагне розібратися в майбутніх змінах, досягнути тенденції та долучитися до створення нового.

Саме в цей період на шляху до нової економіки, на нашу думку, формується нова парадигма науково-технічного розвитку, складовими якої виступають взаємозв'язок між ринками капіталу і новими технологіями. У цей період знання стали економічними ресурсами, а інформаційні технології змінили світову систему економіки. Швидкий розвиток економіки знань, посилення соціальної орієнтації нових технологій дало підстави назвати такий етап розвитку світової економіки «неоекономікою». При цьому, як підкреслюють вітчизняні фахівці [3], ці наукоємні технології не є ізольованими, в основному вони пов'язані та доповнюють одна одну. Проте для їх комплексного використання необхідне проникнення однієї ідеї в інші галузі, адаптація нових методів і продуктів для інших сфер, формування нових секторів ринку високотехнологічної продукції.

За таких умов у розвитку світової економіки Україна на кінець ХХ і в перші роки ХХІ ст. залишалася серед світових лідерів за такими напрямками фундаментальної науки як фізика, математика, інформатика, хімія, фізіологія, медицина. Україна за станом 2002 року мала передові напрацювання та прикладні розробки у сфері лазерної, кріогенної, аерокосмічної техніки, засо-

бів зв'язку та телекомунікації, програмних продуктів, що дало їй змогу входити у «вісімку держав», які мають необхідний науково-технічний потенціал для створення авіакосмічної техніки, та в «десятку» найбільших суднобудівних країн світу [4].

Однак, на жаль, в Україні розпочалося різке зниження рівня розвитку новітніх технологій. На сьогодні для світової економіки характерним є те, що країни, які продовжують орієнтуватися на традиційні сектори виробництва та живуть за третім і четвертим технологічними укладами економіки, переходять в ешелон світових «постачальників». Це стосується й економічного розвитку України. Її поточна модель функціонування та державного регулювання економіки не забезпечує належних стимулів для створення і розвитку високотехнологічних виробництв. Станом на 2016 рік високотехнологічні галузі формують лише 6 % ВВП та 15,5 % експорту. Наукоємність ВВП (витрати на виконання наукових досліджень як частка ВВП) в Україні становить 0,77 % [5].

На сучасному етапі інноваційного розвитку України більшість середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, визначених Законом України «Про пріоритетні напрями діяльності України» [6], практично не були виконані, а саме:

- 1) розвиток інноваційної інфраструктури (інноваційних центрів, технологічних парків, наукових парків, технополісів, інноваційних бізнес-інкубаторів, центрів трансферу технологій, інноваційних кластерів, венчурних фондів тощо);
- 2) першочерговий розгляд заявок на винаходи, що відповідають середньостроковим пріоритетним напрямам загальнодержавного рівня;
- 3) пряме бюджетне фінансування та співфінансування;
- 4) відшкодування відсоткових ставок за кредитами, отриманими суб'єктами господарювання у банках;

- 5) забезпечення часткової компенсації вартості виробництва продукції;
- 6) надання кредитів за рахунок коштів державного бюджету, кредитів (позик) і грантів міжнародних фінансових організацій, залучених державою або під державні гарантії;
- 7) надання субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам;
- 8) передбачення податкових, митних та валютних преференцій.

Вони були орієнтовані на розвиток третього і четвертого технологічних укладів в інноваційній економіці України. За оцінкою науковців, це призводить до поглиблення диспропорції розвитку економіки, подальшого технологічного розриву в інноваційній діяльності між Україною та розвиненими державами.

В економіці України домінують металургійна промисловість та паливно-енергетичний сектор економіки. Світова ж економіка перейшла на п'ятий та шостий технологічні уклади, за яких розвиваються новітні технології. Тому формально Україна рухається до неоекономіки, в основу якої покладено нові знання, водночас діє стара економічна система. Тому на сьогодні ми стаємо технологічно залежними від західних технологій минулого. Такий етап науково-технологічного та інноваційного розвитку є наслідком розвитку економіки України в цілому, яка перебуває на рівні стагнації.

Основними причинами такого стану економіки країни є:

- незавершеність економічних реформ та перетворень;
- слабкість ринкових інструментів економіки;
- відсутність на всіх рівнях управління народного господарства орієнтації на підвищення якості, ресурсозбереження, соціальний розвиток, конкурентоспроможність.

Розглядаючи питання інвестицій у технічне переозброєння, варто зауважити, що мають місце не досить позитивні тенденції. Так, у технічній части-

ні капітальних вкладень домінує третій технологічний уклад і лише 10 % становить четвертий. Україна на початку XXI ст. домінує в тих галузях, які належать до третього технологічного укладу. Тобто економіка орієнтує переробку ресурсів в основному шляхом використання технологій, закладених у третьому технологічному укладі. Зазначимо, ще у 2006 році науковці вказували [7], що за випуском продукції третій технологічний уклад в Україні становить майже 58 % виробництва, четвертий — 38 %. На сьогодні за фінансуванням науково-технічних розробок ситуація є такою: майже 70 % становить четвертий технологічний уклад; за інноваційними витратами 60 % — четвертий технологічний уклад, 30 % — третій (тобто сумарно 90 %). Наголосимо, що до 75 % інвестицій, які визначають майбутнє на найближчі 10–15 років, вкладається в третій технологічний уклад.

На жаль, такий стан в інноваційному розвитку України не змінюється. На сьогодні пріоритетними залишаються в секторах економіки третій та четвертий технологічні уклади. Цей факт віддзеркалює просте відтворення етапу технологічної бази, що сформувалася в минулому.

В Україні панує структурна деформація економіки, домінування в ній сировинних галузей і галузей з низьким рівнем обробки, які природно мають порівняно низький потенціал інноваційної ефективності.

Ключовими проблемами такого етапу в інноваційному розвитку країни зазначимо:

- відсутність динаміки інноваційного розвитку;
- низький рівень розробки та споживання інноваційної продукції;
- відсутність моделі державної підтримки та сприяння розвитку галузей з високою додатковою вартістю продуктів.

Таким чином в економіці України домінують галузі третього та четверто-

го технологічних укладів. Тому наразі особливо актуальним для економіки нашої країни є вивчення й узагальнення реальних механізмів перетворення нових знань на продуктивні та технологічні нововведення, а також пошук певних управлінських рішень з метою підвищення ефективності розвитку народного господарства.

Основним напрямом розвитку науково-технологічної діяльності в Україні є структурна передумова економіки країни переходу з третього-четвертого на п'ятий-шостий технологічні уклади.

Експертна оцінка технологічної структури економіки України свідчить, що ознак шостого технологічного укладу в нашій країні практично немає, а на частку п'ятого припадає лише 10 % [5]. Це вказує на те, що Україна відстає від розвинених країн світу на цілу технологічну епоху.

У країні практично відсутній попит на високотехнологічну вітчизняну продукцію на внутрішньому й особливо зовнішньому ринках. Така ситуація в економіці впливає на розвиток науково-технічної діяльності, тому інноваційні процеси не набули вагомих масштабів. За даними Державної служби статистики України, наукоємність промислового виробництва країни не перевищує 0,3 %, що на порядок менше світового рівня.

Науковці, характеризуючи технологічні уклади, зазначають, що п'ятий технологічний уклад базується на дослідженнях у галузі мікроелектроніки, інформатики, біотехнології, генної інженерії, нової біоенергетики, освоєння космічного простору, супутникового зв'язку тощо.

Слід зазначити, що у світовій економіці з початку п'ятого технологічного укладу спостерігалось назрівання нового інноваційного прориву. Його пріоритетні напрями спираються на біотехнології, нанотехнології, оптоелектроніку та аерокосмічну промисловість, нетрадиційні джерела електроенергії тощо.

З цього розпочався новий шостий технологічний уклад. Варто зазначити, що більшість етапів розвитку цього укладу формується на зрізі домінуючого попереднього п'ятого технологічного укладу.

За результатами досліджень міжнародних статистичних фахівців, на сьогодні економічна ефективність використання знань в Україні в 4–5 разів менша за відповідний аналог в економічно розвинених країнах, оскільки питома вага вітчизняного сектору високих технологій обробної промисловості у структурі валового внутрішнього продукту за показником продуктованої валової додаткової вартості не досягає 2 %, а частка продукції прогресуючого у сучасних умовах шостого технологічного укладу в Україні коливається в межах 0,1 % [3]. За випуском продукції в Україні на сьогодні на частку п'ятого технологічного укладу припадає лише 4 %. За фінансуванням науково-технічних розробок лише 23 % припадає на п'ятий технологічний уклад. За інноваційними витратами п'ятий технологічний уклад становить лише 8,6 %. Обсяг інвестицій у п'ятий технологічний уклад — лише 4,5 % [7].

Викладене дає нам змогу акцентувати увагу на подальших кроках інноваційного розвитку до неоекономіки України.

Україна, яка за певними тенденціями в економіці характеризується переважанням низькотехнологічних галузей (третього та четвертого укладів), може обрати шлях поступового і повільного розвитку або зосередити всі наявні та потенційні можливості і зробити інноваційний прорив, який буде визначатися стрімким розвитком галузей вищих укладів. Безперечно, наша країна має всі необхідні засоби для такого прориву у вигляді людського капіталу з високим рівнем освіти і науки.

У зв'язку цим перед економікою України стоїть завдання з ліквідації виробничих процесів третього та четвертого технологічних укладів з метою

забезпечення випереджального розвитку виробництв п'ятого і шостого технологічних укладів. Реалізація такого напрямку дій є необхідною умовою подолання технологічного відставання в розвитку економіки України. З'являється необхідність розвивати найбільш перспективні виробництва з метою ефективного посилення попиту на створювану ними продукцію і забезпечення матеріально-технічних перебудов наступних технологічних укладів. Для цього варто орієнтуватися на вже нагромаджений досвід високорозвинених країн світу.

Серед важливих державних заходів з розвитку високих технологій в Україні чільне місце повинно належати функціонуванню механізму визначення інноваційних пріоритетів. Відповідно до законодавства країни основою цих пріоритетів мають бути ґрунтовні прогнозно-аналітичні дослідження.

Для розвитку науково-технічної діяльності необхідно, щоб були збалансовані всі її складові:

- фундаментальна наука, яка створює новітні наукові знання, що забезпечує загальний рівень науки і освіти в країні, окреслює нові можливості та напрями науково-технологічного розвитку;
- прикладні дослідження, які збагачують це знання і торують шлях до його практичного застосування;
- розробки, які остаточно трансформують наукове знання в технології та новітні товари, реагуючи на попит з боку економіки і значною мірою впливаючи на нього.

Як наголошувалося на парламентських слуханнях 2018 року [8], на сьогодні, коли світ поділений за основними ринками, у тому числі й високотехнологічними, перед Україною постають альтернативні стратегічні завдання щодо можливостей скористатися своїми науковими здобутками:

- мобілізувати наявні технології масового споживання і відродити повноцінний внутрішній ринок;

- забезпечити впровадження про-ривних технологій і відвоювати втрачені зовнішні ринки наукоємної продукції.

Суттєвим кроком до інноваційного розвитку могла б стати Стратегія розвитку високотехнологічних галузей в Україні до 2025 року, проект якої було розроблено Міністерством розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України, представлений на затвердження Кабінету Міністрів України [9], де зазначено ключові напрями, базові інструменти, мету, стратегічні цілі розвитку високотехнологічних галузей в Україні, завдання, спрямовані на їх досягнення, а також основні інструменти і механізм реалізації стратегії з урахуванням сучасних світових тенденцій та особливостей розвитку країни. Основними напрямками реалізації цієї стратегії є:

- збереження та підтримка інтелектуального капіталу;
- забезпечення фінансової підтримки інноваційної діяльності, наукових досліджень та розвитку високотехнологій;
- запровадження ефективних інституціональних механізмів для розвитку високотехнологічних галузей;
- створення сучасної інформаційно-комунікаційної інфраструктури;
- стимулювання розвитку новітніх перспективних та випереджальних технологій.

Для України на перспективний період існує тільки один шлях стабільного економічного зростання — це всебічний розвиток та розширення внутрішнього ринку високотехнологічної промисловості, підвищення його конкурентоздатності. Одним з таких напрямів для виконання цього завдання є використання високих технологій підвищеного призначення — це космічні технології оборонної промисловості та інше. Упровадження таких технологій, з одного боку, забезпечить організацію серійного виробництва високотехнологічної продукції народногосподарсько-

го призначення, з іншого — дасть можливість зберегти критичні наукоємні технології оборонного комплексу.

На парламентських слуханнях у Верховній Раді України [8] було внесено пропозицію, що передбачає розроблення та перше впровадження нових інвестиційних технологій на підприємствах державної форми власності, з виконанням їх коштом інноваційних фондів, з подальшим упровадженням — за рахунок коштів підприємств.

Висновки. Непослідовність у проведенні та неефективність науково-технологічної та інноваційної політики обумовлює збільшення технологічного відставання України від розвинених країн, зниження конкурентоспроможності економіки, стримує розвиток внутрішнього ринку високотехнологічної продукції. Тому пошук ефективних шляхів подолання технологічного відставання і входження до складу передових країн — це найгостріше завдання в інноваційній економіці країни, яке може реалізуватися за умови опанування інноваційної моделі економічного розвитку.

Актуальним для інноваційної економіки України є створення і широке практичне застосування новітніх технологій. Це важливий фактор підвищення ефективності суспільних виробництв. А тому в цих умовах варто спиратися на Стратегію розвитку економіки України до 2025 року, яка ґрунтується на засадах модернізації економіки, на необхідності здійснення подальших кроків до неоекономіки з упровадженням п'ятого-шостого технологічних укладів. ◆

Список використаних джерел / List of references

1. Куніна Д. М. Аналіз стану інноваційного розвитку промислових підприємств України. *Ефективна економіка*. 2014. № 12.
URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3673>.
 2. Наука и жизнь. Шестой технологический уклад.
URL: <https://www.nkj.ru/archive/articles/17800/>.
 3. Інноваційний розвиток економіки: модель, система управління, державна політика / за ред. д-ра екон. наук, проф. Л. І. Федулової. Київ : Основа, 2005. 352 с.
 4. Парламентські слухання «Національна інноваційна система України: проблеми формування та реалізації». Київ. 2002.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1244-V#Text>.
 5. Слухання у Комітеті Верховної Ради України з питань науки і освіти: «Законодавче забезпечення розвитку Національної інноваційної системи: етапи та шляхи вирішення». Київ. 15 червня 2016 року.
URL: <http://kno.rada.gov.ua/print/74391.html>.
 6. Про пріоритетні напрями діяльності України : Закон України від 8 вересня 2011 року № 3715-VI. Редакція від 05.12.2012.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3715-17#Text>.
 7. Геєць В. М., Семиноженко В. П. Інноваційні перспективи України — Харків : Константа. 2006. 272 с.
 8. Парламентські Слухання. Національна інноваційна система: стан та законодавче забезпечення розвитку. Матеріали парламентських слухань у Верховій Раді України 21 березня 2018 року. Київ. 2018. № 2. 239 с.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2291-19#Text>.
 9. Про схвалення Стратегії розвитку високотехнологічних галузей до 2025 року та затвердження плану заходів щодо її реалізації : Проект розпорядження Кабінету Міністрів України.
URL: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=c9b6f0b0-1ed5-4aba-a25e-f824405ccc64&>.
-
1. Kunina D. M. Analiz stanu innovatsiinoho rozvytku promyslovykh pidpriemstv Ukrainy. *Efektivna ekonomika*. 2014. № 12.
URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3673>.
 2. Nauka y zhyzn. Shestoi tekhnolohycheskiy uklad.
URL: <https://www.nkj.ru/archive/articles/17800/>.
 3. Innovatsiinyi rozvytok ekonomiky: model, sistema upravlinnia, derzhavna polityka / za red. d-ra ekon. nauk, prof. L. I. Fedulovoi. Kyiv : Osnova, 2005. 352 s.
 4. Parlamentski slukhannia «Natsionalna innovatsiina systema Ukrainy: problemy formuvannia ta realizatsii». Kyiv. 2002.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1244-V#Text>.
 5. Slukhannia u Komiteti Verkhovnoi Rady Ukrainy z pytan nauky i osvity: «Zakonodavche zabezpechennia rozvytku Natsionalnoi innovatsiinoi systemy: etapy ta shliakhy vyrishennia». Kyiv. 15 chervnia 2016 roku.
URL: <http://kno.rada.gov.ua/print/74391.html>.
 6. Pro priorytetni napriamy diialnosti Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 8 veresnia 2011 roku № 3715-VI. Redaktsiia vid 05.12.2012.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3715-17#Text>.
 7. Heiets V. M., Semynozhenko V. P. Innovatsiini perspektivy Ukrainy — Kharkiv : Konstanta. 2006. 272 s.
 8. Parlamentski Slukhannia. Natsionalna innovatsiina systema: stan ta zakonodavche zabezpechennia rozvytku. Materialy parlamentskykh slukhan u Verkhovii Radi Ukrainy 21 bereznia 2018 roku. Kyiv. 2018. № 2. 239 s.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2291-19#Text>.

9. *Pro skhvalennia Stratehii rozvytku vysokotekhnolohichnykh haluzei do 2025 roku ta zatverdzhennia planu zakhodiv shchodo yii realizatsii : Proekt rozporiadzhenia Kabinetu Ministriv Ukrainy.*

URL: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=c9b6f0b0-1ed5-4aba-a25e-f824405ccc64&>.

Надійшла до редакції 10.06.2020 року

Ревуцький С. Состояние инновационного развития и дальнейшие шаги к неоэкономике Украины в первой четверти XXI века. В статье исследуется состояние инновационного развития в реальной экономике Украины, рассматриваются тенденции в мировой экономике на пути к неоэкономике, которая формируется под влиянием внедрения новой парадигмы научно-технологического развития и технологической революции. На этом фоне предлагаются шаги инновационного развития Украины в первой четверти XXI века, опирающиеся не на традиционные секторы производства — третий и четвертый технологические уклады, где экономика находится в эшелоне «мировых поставщиков», а на дальнейшее повышение уровня инновационного развития в направлении перехода секторов производства к пятому-шестому технологическим укладам.

Ключевые слова: шаги к неоэкономике, технологические уклады, среднесрочные приоритеты инновационного развития, высокие технологии

Revutsky S. The state of innovative development and further steps towards the neo-economy of Ukraine in the first quarter of the XXI century. The article examines the state of innovative development in Ukraine in comparison with world leaders. Comparative analysis of goals, priorities and directions of development and modernization of public policy to achieve the level of neo-economy, which is formed under the influence of the new paradigm of scientific and technological development and technological revolution, which is now observed in many countries. From the above data we see that among the common shortcomings of our economic strategy and development program are: ambiguity and inconsistency of goals, mechanisms and objectives, sources of funding and general backwardness in approaches, which requires the use of European approaches to achieve the goal. Relying only on outdated methods of production and labor, the country loses competitiveness in the world market, lagging behind in technological development due to lack of innovation and research in the necessary areas, while the existing system is uncertain and has no financial or legal basis for efficient operation. When the whole world moves to new technological levels, raising its level to the fifth and sixth levels, our state, without a clear leadership and base, lags behind in innovation. That is why the article substantiates the conceptual principles of strategic development of the state, priorities and mechanisms for using the innovation potential to increase the competitiveness of Ukraine.

The article also considers the possibility of implementation European practices for effective management of the implementation of targeted innovation programs, substantiation of software, strengthening of existing and modernization of existing to obtain competitive advantages in the modern world market. Currently, the country has a major lack of a clear line of leadership on innovation. There are a number of small and fragmented programs that operate separately from each other, there is no clear government leadership, which leads to a slowdown in development. Currently, the main goal for Ukraine should be the scientific development of its capabilities, their development and implementation of the knowledge of European colleagues to modernize existing and explore new ways to improve our level of technological structure.

Keywords: steps to neo-economy, technological ways, medium-term priorities of innovative development, high technologies